

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: וייס	שם פרטי: נוסיה (נוסים)
-------------------	---------------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: וייס	בלועזית Weiss
שם פרטי איתו נולדתי: נוסיה	בלועזית Nusia
עיר לידה: אודסה	בלועזית Odessa
שם פרטי ושם משפחה של האב: בוריס וייס	שם פרטי ושם נעורים של האם: פייסה-רבקה פרטונוב
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:	בלועזית ארץ המגורים:
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה) יסודי ותיכון	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)	חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)
במידה והיית בגטו, ציין את שמו	בלועזית
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	תאריך השחרור:
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי	שנת עליה: 1999
	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

שמי נוסיה וייס ונולדתי ב-02/04/1924 בעיר אודסה. אבי עבד בתור מעמיס משקלים עבדים למשאיות ובנוסף היה חייל במלחמת האזרחים בצד של הצבא האדום, אימי הייתה חולה מאוד ולא יכלה לעבוד ואת כל האנרגיות שלה היא השקיעה בחינוך של ארבעה ילדים; אחי הגדול, אליהו, אני, האח הצעיר יפים ואחותי רוזה. סיימתי שבע שנים בבית הספר תיכון ולאחר מכן התחלתי לעבוד במפעל לאחר שנה הצטרפתי למפעל בתור תלמיד לעבודות חריטה. בנוסף לעבודה הייתי ספורטאי ושיחקתי בנבחרת נוער של אודסה, קצת לפני המלחמה נפצעתי במפעל ונאלצתי לעזוב את עבודתי במפעל.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

ביום השני של המלחמה גייסו את אבי ואחי הגדול לצבא, בתחילת יוני הגעתי ללשכת הגיוס ולהתנדב במלחמה, אותי לא לקחו בגלל גילי הצעיר אך נשלחתי למפעל להרכבה של מקליעים. אחרי זמן מה נמאס לי מהעבודה הזו ועברתי לעבודות בחפירה של תעלות מיגון. איך שהגעתי למקום העבודה החדש שלי, הגיעו מטוסים גרמנים והחלו להפציץ את המקום, כל האנשים התחילו להתפזר בבהלה, אני ועוד 3 חברי החלטנו שאנחנו הולכים לכיוון החזית כי אנחנו לא רוצים להסתתר אלא להילחם! הגענו לחזית ובה היו כוחות של חיל הים, הכוחות אימצו אותנו ובקרב הראשון, בלי נשק וללא מיגון רצנו לעבר האויב בתקווה לקחת רובה מאחד המתים, 2 מתוך חברי נהרגו מהפצצה ואני נפצעתי קשה ברגל. ביחד עם כל הפצועים הביאו אותנו לבית חולים בקזחסטן, שם עברתי ניתוח קשה ברגל ונשארתי שם לשיקום עד פברואר 1942. במאי לאחר מכן גייסו אותי לצבא לתפקיד של מפעיל סוללות נ.ט. כבר בקרב הראשון הצלחתי להפציץ 2 טנקים של גרמנים אך לצערי הגרמנים הצליחו להפציץ את כל הפלוגה שלי ורק אני וחבר נוסף מהפלוגה שרדנו. בעקבות הקרב הזה קיבלתי מדליית "הכוכב האדום". לאחר הפציעה העבירו אותי לשרת בסוללת מרגמה ושם נשארתי עד סוף המלחמה, להילחם בחזית, קיבלתי מדליית גבורה בשם "צו הכבוד" בדרגה שלישי, מדליית "מלחמה על המולדת" בדרגות ראשונה ושנייה וגם גם מדליית על ההגנה על אודסה. אחי כמעט נהרג בשבי, הוא ברח מהשבי והחליף את המסמכים שלו לבחור רוסי שנהרג וכך ניצל, אבל בשובו לאודסה, אחת השכונות הלשינה עליו לרומנים שרצו להוציאו להורג ובנס אחי הצליח לברוח שוב. אחרי שהתאושש הוא חזר שוב להילחם ונפצע קשה מאוד ושם הביתה כנכה. בתום המלחמה לא שמענו על אבי, רק קיבלנו מסמך כי איש לא יודע שום דבר על גורלו ולא שמעו עליו משנת 1944.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאחר המלחמה המשכתי לשרת בצבא, תחילה נשלחתי לחיל הים אך לאחר שקיבלו את המסמכים הרפואיים שלי וכי סבלתי מהרבה פציעות הוחלט כי אינני יכול לשרת בחיל הים והועברתי לשירות בגדוד בניה. השתחררתי מהצבא רק בשנת 1947. עבדתי שנה ראשונה בתור מעמיס למשאיות כמו שאבי היה עובד בעבר ובשנת 1949 הכרתי את אשתי והתחתנתי איתה. כל חיי עבדתי בתור עובד פשוט: בנאי, צבעי, בכל עבודות בנייה ושיפוצים האפשריים כך עד גיל 75 ואז יצאתי לגמלאות. בשנת 1999 החלטנו לעלות ארצה יחד עם משפחתי.

נא ספרי/י על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

עלינו לארץ באוניה מאודסה יחד עם בתי וחתני, הנכד הבכור ומשפחתו. הגענו ישר לכרמיאל. משפחתי היום מונה שתי בנותיי, 3 נכדים, 11 נינים – 9 בנות ו-2 בנים, לצערי רק 3 מתוכם חיים בארץ. כהיום אני סגן יו"ר ועד נכי מלחמת העולם השנייה בכרמיאל ואני תמיד אומר בגאווה גם בגילי אני מוכן "למות למען ארץ ישראל".

ראיון: מאיה איבניצ'ק

כרמיאל, מרץ 2013